

СВЯТА-ГОРА (АТОНЪ).

Има на Сѣлѣй тѣ святѣ едно чудно кюше земица, дѣто отъ колѣ време ся е утвърдило мъртво то за свѣтъ тѣ царство калугерско, царство оригинално, самобытно . . . Име то му е Св. Гора.

Не е голямо това кюшенце: едва има 25 члса на окодо; нѣ връхъ туй мѣничко пространство сѣ распрѣснаты новече отъ 2,000 храмове, и при тѣхъ ся намиръжтъ до 7,000 отшелника, слѣдователно по много отъ колко то въ цялѣ Росія! (а сѣкы знае че тамъ сѣ болѣ тѣзи пасмина хора). Нѣ на това кюшенце цялѣ православенъ истокъ глѣда сѣ благосвѣніе и любовь; а Гърци тѣ даже ся гордѣятъ сѣ него и го въспѣватъ въ пѣсны тѣ си.

Ный нѣмаме почти никѣквы свѣденія за Св. Горж. Святоторецъ тѣ Сергый е първы, кой то на е запозналъ сѣ животъ тѣ на отшелници тѣ, и неговы тѣ поетически писма ся прочетохъ, отъ някои сѣ любопитство. Въ тѣзи писма, презъ мистическата имъ ципа, по някога ся исказва истина та, нѣ тѣзи истина е тѣж замаскирована, што то читатель тѣ, кой то не знае, кой то не познава тайны тѣ на Св. Горскы тѣ обители, не може я узна. Святоторецъ тѣ, като членъ отъ това царство, не е можалъ и не е смѣялъ да пише безпристрастно. Той толкова е пресолилъ книга та си сѣ различни измѣдрены чудеса, што то даже Русска та духовна цензура намѣрила за нужно да му направи едно малко внушеніе, и отъ това при второто си изданіе, книга та ся яви вече въ скрътенъ видъ и сѣ по малко количество чудеса. Освѣнъ Св. Горецъ тѣ сѣ писали за Св. Гора іоще и калугеръ тѣ Партеній, Мелетій, Муравевъ, Давидовъ и Каменскый. Давидовъ испърво искалъ да ис-